

מארה"ב לאפרת

מושל ארקנסו לשעבר מייק האקיבי קיים בשבוע שעבר סיור באפרת יחד עם י"ד מונעת יש"ע חננאל דורני, ראש אגף החוץ במונעת יש"ע עווד רביבי ור"ד גז פרייגר. כחלק מהסיור הם השתתפו בבניית שכונה, כנסו לעידוד ההתיישבות הישראלית ביהודה ושומרון [עמ' אחר].

ביקור ראשון של שגריר ארה"ב ביהודה ושומרון

8

קצת על החופש, קצת על לגדול

6

אורי נרמיאל

4

הרב גור גלון
ר"מ בישיבת הר ברכה

על הפרשה - ראה

השמחה, הברכה והמקום אשר יבחר ה'

זוהי גם הפרשה שבה מוזכר הכי הרבה פעמיים שהקב"ה יברך את עם ישראל: "ראה אנכי גותן לפניכם היום וקללה", "את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה'...", "ונתתה את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל" ועוד רבים מאד. ונראה להסביר שיש שתי דרכים לפעול בעולם: הדרך האחת, שהאדם פועל על פי רצונו האישי, מחשבותיו, שאיפותיו ותקוותיו. כל ההולך בדרך זו חש את קושי גדול, שכן האדם אינו יודע בוודאות האם הוא נמצא במקום הנכון ובתפקיד הנכון, שהרי מאוד קשה לאדם להיות מודע לכל כישרונותיו, צרכיו ונטיותיו. כאשר אדם

פרשת השבוע שלנו ישנם שלושה דברים שראויים לדגש מיוחד: השמחה, הברכה והמקום אשר יבחר ה'. זוהי הפרשה שמופיע בה הכי הרבה פעמים עניין השמחה: "ואכלתם שם לפני ה' אלקיכם ושמתם בכל משלח ידכם...", "ושמתם לפני ה'...", "ואכלתם שם לפני ה' אלקיכם בכל משלח ידך" ועוד. זוהי הפרשה מוזכר בה הכי הרבה פעמיים המקום שה' בוחר לשום את שמו ולשכון בו: "כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלקיכם מכל שבטיכם לשום את שמו...", "והיה המקום אשר יבחר ה' אלקיכם בו לשכון שמו... ועוד רבים מאד.

הפיגוע בו נדקר למוות בשבוע שעבר יותם עובדיה הי"ד התבצע על ידי רוצח בן 17. זוהי תוצאה של ההסתה במערכת החינוך ברשות הפלסטינית המחנכת את ילדיה שלמדינת ישראל אין לגיטימציה. לא רק זאת, אלא שהיא גם מלמדת אותם כי יש להשתמש בכח ובאלימות כדי לעצור מדינת הציונים. השבוע בישעמדה - מאמרו של שגריר (בדימוס) יורם אטינגר על מערכת החינוך של הרשות הפלסטינית.

המשך בעמוד הבא >

ירושלים	כניסה	יציאה	חברון	כניסה	יציאה
18:47	20:02	20:02	19:02	20:02	20:02
19:08	20:07	20:07	19:06	20:05	20:05
19:00	20:08	20:08	18:58	20:06	20:06

זמני השבת

< המשך בעמוד 3

מדריך למטייל במעיינות יהודה ושומרון
ובקעת הירדן

לאוהבי הארץ
ספר חובה שאסור לפספס

מחיר מבצע לרגל ההשקה 20 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-621 1999 | www.yeshaclick.co.il

הארץ

10.1.17

מזה יכול להיות נעים וכיפי יותר מטיולים לאתרי מעיינות המייצגים את כל מרכיבי התרבות הנופית והחקלאית של הגדה המערבית?...

50 מעיינות שנה 50 מרחקים יובל לשחרור 50

לפי מחקר מיוחד שאפריל 2017 של פרופ' אלדד פרדו מהאוניברסיטה העברית, מנהל מחקר ב"מכון לחקר סובלנות ושלום בחינוך", ספרי הלימוד הפלשתינים (ביו"ש ובעזה) מאמצים את "תורת השלבים" של אש"פ, הקוראת למחיקת ישראל בשלבים. ספרי הלימוד מגדירים את מדינת ישראל כ"שטחים כבושים מ-1948". ולכן, "מערכת החינוך הפלשתינית יצרה לאומיות פלשתינית המנוגדת לקיום ישראל". לפי פרדו, "ספרי הלימוד החדשים של כיתות א-ד' קיצונים מקודמיהם ... המאבק בישראל וחיסולה הם הנושא המרכזי ... את הילדים אפשר להקריב על מזבח מטרה זאת ... המתאבדים מככים בשיעורי חשבון ... ספרי הלימוד של כיתות יא-יב משתמשים בדת לליבוי שנהא וקריאה למלחמת-נצח במזרח התיכון...". לפי ד"ר גרויס ספרי הלימוד "מגדירים את הקמת ישראל ככיבוש ... ישראל אינה מוגדרת כמדינה ריבונית ואינה מופיעה במפות, גם לא בגבולות 1949 ... (כתה ה'; לימודי חברה, חלק 1, עמ' 22; כיתה ד', התפתחות לאומית וחברתית, חלק 1, עמ' 7; כיתה ג', מדע וחיים, חלק 1, עמ' 65). תלמידי כיתה ה' לומדים כי דלאל אל-מוג'רבי שפיקדה על טבח 35 נוסעי אוטובוס בכביש החוף ב-1978 היא "גיבורה לנצח בלב ובתודעה..." (השפה הערבית, חלק 2, עמ' 51). תלמידי כיתה ט' לומדים "שבקבוקי מולוטוב שפגעו באוטובוס ישראלי גרמו למסיבת ברביקיו..." (השפה הערבית, חלק 1, עמ' 61). נב. מערכת החינוך הפלשתינית הוקמה על ידי מחמוד עבאס וערפאת השייכים לאגף הפלשתיני "המתון".

מערכת החינוך והתקשורת הרשמית הפלשתינית משקפות את תפישת העולם וערכי היסוד של הרשות הפלשתינית, כנהוג במשטר דיקטטורי. מערכת החינוך היא הכלי היעיל ביותר לעיצוב דמות החברה והנוער הפלשתינים כדי לקדם את יעדי הרשות הפלשתינית. האנטי-ישראליות ואנטישמיות במערכת החינוך ובתקשורת הרשמית הפלשתינית חושפים את היעד האסטרטגי של הרשות הפלשתינית: הרס - ולא רק צמצום גודל - הישות היהודית. לדוגמא, "היכן הפרשים [הדוהרים] לשחרר את מסגד אל-אקצא מאגרוף הכפירה השטני?" (כיתה ז', השפה הערבית, חלק א', עמ' 66). "היהודים לא עמדו בהסכם [עם הנביא מוחמד] ופעלו בבגדנות ואיבה שהכריחו את המוסלמים להילחם בהם" (כיתה ז', חינוך מוסלמי, חלק א', עמ' 50). "ג'יהאד [מלחמת מצווה מחייבת] הוא אחד משערי גן עדן" (כיתה ז', השפה הערבית, חלק 2, עמ' 92). הציטוטים הם ממחקר מיוחד יוני 2018 של ד"ר ארנון גרויס, שבדק למעלה מ-200 ספרי לימוד בכל שטחי הרשות הפלשתינית, ביוזמת "המרכז לחקר מדיניות המזרח התיכון", ופורסם על ידי "מרכז המידע למודיעין וטרור ע"ש מאיר עמית". לפי המחקר: "ספרי הלימוד הפלשתינים מתמקדים בדה-לגיטימציה ודמוניזציה של קיום ישראל ותושביה היהודים; אינדוקטרינציה למלחמה ב- ולא שלום עם- ישראל ... הספרים אינם רומזים על אפשרות לפתרון הסכסוך בדרכי שלום ... מטפחים למאבק אלים לשחרור כל-פלשתיני, ומדגישים שהכיבוש המקורי היה ב-1948, לא ב-1967...".

בשבוע שעבר דקר מחבל ערבי בן 17 את יותם עובדיה הי"ד ביישוב אדם שבבנימין ורצח אותו. בשנים האחרונות היינו עדים למקרים רבים של מחבלים באותם גילאים, אשר רצחו ופצעו עשרות תושבים ישראלים בכל רחבי הארץ. יו"ר מועצת ישי"ע חננאל דורני סיפר השבוע בפגישה עם בכירים אמריקאים המקורבים לנשיא ארה"ב דונלד טראמפ: "לפני יומיים פגשנו את השגריר פרידמן כשנסענו יחד לנחם את משפחת עובדיה באדם. היה זה ביקור יחומים רשמי ראשון של שגריר ארה"ב אצל משפחה נפגעת טרור ביהודה ושומרון. זה בעינינו מסר בו הממשל האמריקאי אומר בצורה ברורה מי הטוב ומי הרע באזור. הטוב זה עולם הערכים שאנחנו ואתם יחד עם הנשיא טראמפ חולקים - החושך הוא ההסתה ברשות הפלסטינית שמשלמת כל חודש משכורות למחבלים שמביאה ילד בן 17 לקחת סכין ולהרוג".
אנו מתנגדים למושא שנוף בכלי התקשורת: "מפגע בודד". המפגע אמנם הגיע לבד, אך מאחוריו יש אווירת הסתה נוראית שמאפשרת את הדבר הזה. הכל מתחיל בחינוך, ומערכת החינוך הפלסטינית ידועה בהסתה שלה כלפי מדינת ישראל ואזרחיה. לכן, אנו מביאים השבוע את דבריו של המומחה ליחסי ישראל-ארה"ב שניהן בעבר כציר בשגרירות ישראל בארצות הברית יורם אטינגר, על מערכת החינוך של הרשות הפלסטינית.
 "מספר המתאבדים באינתיפאדה הראשונה היה 2,026 ובשנייה 5,050. כמה היו בשתי האינתיפאדות?", כך לומדים תלמידי כיתה ד' ברשות הפלשתינית (ספר מתמטיקה, חלק 1, עמ' 25).

שגריר ארה"ב בישראל דיוויד פרידמן בניחום אבלים בבית משפחתו של יותם עובדיה הי"ד ביישוב אדם בבנימין

הקב"ה רוצה להראות לעם ישראל שבכדי לזכות לברכה צריך לדעת לבחור את המקום הנכון, הוא המקום אשר ה' בוחר לשכן את שמו שם ולברכו.

התורה רוצה לכוון אותנו להתעלות מהמקום הפרטי והאישי של האדם, ולעלות למקום אשר יבחר ה', מטרת התורה, היא לא רק לאפשר ליחיד להביע את רגשותיו ולא רק לאפשר לכל אחד להתפלל במקום שבו הוא נמצא אלא להתרומם למקום אחר, לא להתמקם במקום שאתה, אלא להגיע למקום, המקום ב-ה"א הידיעה.

היום ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה' אלוהיכם...", והדברים פשוטים. אם רצונכם בברכה הרי שעליכם לשמוע אל מצוות ה'.

בהמשך הפרשה אומרת התורה "והיה כי יביאך ה' אלוהיך אל הארץ אשר אתה בא שמה לרישתה ונתתה את הברכה על הר גריזים ואת הקללה על הר עיבל". במשך שנים תמהתי מה באה להביע נתינת הברכה והקללה על גבי ההרים? מדוע לעשות את המשחק הזה, שחלק עומדים על הר גריזים וחלק על הר עיבל? האם לא יכול היה משה לבוא ולומר באופן פשוט את הברכה והקללה? אבל על פי הרעיון שאמרנו הדברים מובנים,

איננו נמצא בדיוק במקום הנכון הוא יזכה להרבה פחות ברכה, שהרי הברכה הינה שפע אלוקי המגיע לאדם שעושה את המעשים הנכונים ומדויקים.

הדרך השנייה בה יכול לפעול האדם בעולם הינה על ידי שכל הזמן יכוון עצמו למקום אשר ה' בוחר בו. כאשר אדם מכוון את חייו ומעשיו במקום שה' בוחר, למקום שבוראו ויוצרו - שידוע את כל נבכי נפשו, רוחו ונשמתו - הרי שמובטח לו שכל חלקיו ורבדיו זוכים להיות ממוקמים במקום המתאים להם. ואז ודאי שיזכה לשפע ברכה ושמחה גדולה וקבועה.

ולכן פותחת הפרשה "ראה אנכי נותן לפניכם

צפוף לכם הבית

בית גדול למשפחה גדולה.

יש שחר אמנה

בית גדול למשפרי דיור במרכז

הנחה מיוחדת 30,000 ₪ לדירת 7 חדרים

תמיד חלמתם לגור בבית צמוד קרקע משלכם במרכז הארץ? עכשיו זה אפשרי ומשתלם. הפרויקט ביקר מזמין אתכם להתרשם מהבתים החדשים שלנו ביישוב שיש בו הכל: גנים, מכולת, קופת חולים, מגרשי כדורגל ותנועת נוער. והכל - מרחק נסיעה קצר ממרכזי העבודה בפתח תקווה, ראש העין ותל אביב.

בואו להתרשם! לפרטים ותאום אתי 050-5382852 yakir1.co.il

אורי כרמיאל יחד עם אשתו

// מראיינת: עדי בן ישי

ייט"ב הוא מושב שיתופי בתחום מועצה אזורית בקעת הירדן. המושב הוקם בתחילה בשנת 1970 כהיאחזות נח"ל נערן, ואוורח בשנת 1977. לאחר מכן תיפקד כקיבוץ וכיום הוא מושב שיתופי אשר תושביו הם עולים מברית המועצות לשעבר. המושב נקרא על שמו של יצחק טבנקין (ייט"ב - יד יצחק טבנקין), שהיה מנהיג מפלגת אחדות העבודה בשנות ה-40.

אורי כרמיאל, אדם שמח ולבבי, נמרץ ופעלתן. את המושב הוא הקים בעמל ויגיעה, מגשים את החלום המשפחתי שרקמו הוריו. קצרה היריעה מלכתוב את כל פועליו: הוא כיהן כמזכיר המושב, כסגן ראש המועצה, כמזכיר היישוב נוקדים וכפר אלדד וכיום היום הוא עצמאי בחברה שמתעסקת בשיווק טכנולוגיית רפת ברוסיה. בנוסף, הוא עובד עם שר הביטחון אביגדור ליברמן במפלגת "ישראל ביתנו", יושב ראש קרן בקעת הירדן, ועוסק בשליחויות רבות נוספות למען תרומה לקהילה. כדי להבין את סיפור הקמת המושב הוא מספר על שורשיו המשפחתיים ברוסיה, המהווים פרק מרתק בהיסטוריה של עם ישראל. מהגלות הוא הגיע חזר ציונות ויחד עם משפחתו המורחבת הם מפריחים את השממה בארץ ישראל באופן מעורר התפעלות.

מהיהדות לקומוניזם וחזרה

"בתחילת המאה, האנשים במשפחה שלי היו דתיים-חרדים. סבא רבא שלי היה יהודי עם כיפה ופאות. בשנת 1917 פרצה המהפכה הבולשביקית-קומוניסטית והילדים שלהם, סבא וסבתא שלי, המירו את הדת היהודית בקומוניזם. הם האמינו שהכל הולך להיות מצוין, ושזוהי הדרך הנכונה לעתיד טוב יותר. באותו הזמן היהודים לא יכלו להתעסק בשום מקצוע, הם היו סוג ב', נחותים, ופתאום הקומוניזם הבטיח להם שוויון מוחלט. הרעיון קסם להם והיהודים זנחו

את היהדות. כך סבא וסבתא שלי, דודים שלי, יחד עם כל אותו הדור, הפכו להיות קומוניסטים. במלחמת העולם השנייה סבא שלי נהרג יחד עם רוב הגברים שנהרגו בקרבות וסבתא שלי חזרה להורים של סבי שנשארו עדיין הדוקים לדתם היהודית והתגררו בכפר, 800 קילומטר דרומית למוסקבה. לסבתא היו ילדים קטנים וסבא רבא שלי, שבנו נהרג, לקח על עצמו לעזור בנידול ובפרנסת הילדים הקטנים שנשארו יתומים מאב. הילדים לא הבינו מדוע אסור פתאום לאכול חזיר או לחלל שבת. זה היה משהו לא רגיל, כיוון שהם היו קומוניסטים. הילדים התחילו לשאול שאלות בנוגע ליהדות.

"בשנות ה-50, לאחר שהסתיימה מלחמת העולם, הדוד שלי החל להתעניין ברצינות בדת היהודית, אז הסבא רבא שלח אותו לישיבה במוסקבה. הממשלה התחשבה ביחסים הבינלאומיים וכלפי חוץ רצתה להראות כאילו היא בעד חופש פולחן, וכך באותה ישיבה אפשר היה להתפלל וללמוד כמו שצריך בלי להתחבא. דוד שלי נסע לשם ולמד בישיבה 3 שנים עברית ויהדות ואחר כך אבי הצטרף. עד שנת 1967 היו קשרים טובים עם ישראל, והם זכו לביקורים של ישראלים, חברי כנסת, שרים ושליחים שבאו מהארץ. שם הדביקו אותם בציונות וסיפרו להם שצורת החיים של קיבוץ זה דבר טוב מאד. אבי הכיר את אמא שלי במוסקבה בשנת 1961 והם התחתנו בבית הכנסת כיהודים תחת חופה כדת

משה וישראל".

קיבוץ בתוך היער

"ברוסיה היה חוק שמורה כי יש חובה לעבוד. כל שבוע הייתה מגיעה שבת וזו הייתה בעיה רצינית בשביל יהודי, כי אתה חייב לעבוד בשבת. להסתדר בלי בשר כשר זה אפשרי, אבל שבת זו בעיה שאי אפשר להתגבר עליה. פתאום ההורים שלי שמעו על פרויקט גדול של בניית קו מתח עליון מרוסיה לגרז'יה וארמניה דרך הרי הקווקז. זה היה פרויקט מאוד רציני וחיפשו אנשים לבצע את העבודה. דוד שלי שאל את מנהלי הפרויקט אם אפשר לארגן קבוצה לעבודה והאם אפשר לשמור שבת. אמרו לו שאין בעיה 'תעשו את העבודה, תנהלו את עצמכם וכל עוד אתם עושים את המכסה לא נתערב'. דוד שלי ארגן קבוצת יהודים שלמעשה התנהלה כ'קיבוץ' ושימש כמנהל שלה. הם חיו ביער, באזור הפרויקט במבנה שנקרא 'בלאגן'. דרך השגרירות הם קיבלו דגל ישראל, למדו עברית, שרו בעברית, שמעו שידורי רדיו מישראל והיו מודעים למה שקורה בארץ. אני נולדתי בשנת 1964 ובגיל שלוש משפחתי, יחד עם 42 משפחות נוספות מהקבוצה, קיבלו ויזות לעלות לארץ.

תפנית לא צפויה

חברי הקיבוץ הרוסי חשבו שבספטמבר של שנת 1967 הם יגמרו את העבודה ויעלו לארץ, אך החלום התנפץ. במאי של אותה שנה נציגים של הקיבוץ הגיעו לחגיגת יום העצמאות בשגרירות, חודש לאחר מכן פרצה מלחמת ששת הימים ומידידים הפכנו לאויבים. הקג"ב בדקו מי הגיע לשגרירות באותו יום העצמאות וגילו שנציגים מהקיבוץ הגיעו. הקג"ב הופיעו בקיבוץ וחשכו עיניהם כיון שראו 'מדינה בתוך מדינה'. ברוסיה ראו בקיבוץ שלנו מעשה של בגידה. אסור לדגל זר להיות מונף, אסור ללמוד שפות זרות וחברי הקיבוץ שנפגשו עם הנציגים הישראלים הפכו לשיטתם לסוכנים ובוגדים במולדת. אני הייתי ילד קטן ואני זוכר כיצד העלימו את המנהל של הקבוצה, דוד שלי, יואל. הם לקחו אותו לקג"ב ומשם העבירו אותו לבית חולים פסיכיאטרי לחצי שנה שם התעללו בו באופן מחריד. אנחנו לא ידענו איפה הוא כיון שמידיו יום ביומו הקג"ב עשו הצגה. הם באו ואמרו שמחפשים אותו ולא סיפרו לנו שהוא עצמו נעצר. זה היה כדי לשבור אותנו ולהרוג אותנו פסיכולוגית. לאחר חצי שנה בית המשפט הרוסי הכריח את הקג"ב להביא את דודי בתור עד למשפט שלו וזו הבנו שהוא היה עצור כל אותו הזמן. הוא לא היה יכול לדבר,

חגיגה משותפת במושב

הסבל של ההורים שלנו שעלו לארץ. התחושה שהרגשנו בסוף הגאום היא שאם אנחנו לא באים אנו בוגדים במדינה, הרגשנו שאנחנו 'על הפנים', 'פדלאות'. הגאום פרט על הנימים הכי עדינים שיכולים להיות. כשיצאנו משם יושב ראש הסוכנות וראש המועצה אמרו לנו שהם ידאגו לנו. לבסוף החלטנו שאם המדינה זקוקה לנו נבוא, וכמו שההורים שלנו גרו ללא תנאים אז גם אנחנו יכולים".

מכתב ליצחק רבין

"בשנת '93 נחתמו הסכמי אוסלו. חשבנו שזה יהיה המוצא האחרון שלנו להתחמק מליישוב את ייט"ב. רצינו שרבינו יגיד שלא זקוקים לנו בבקעת הירדן כי איננה שטח של מדינת ישראל. אז כתבנו לו מכתב בו שאלנו האם יש צורך להקים מחדש את ייט"ב. רבין כתב בזו הלשון: 'בקעת הירדן היא גבול הביטחון של מדינת ישראל! אף אחד לא מתכוון לוותר על בקעת הירדן!' ואז הבנו שלא נוכל להתחמק מהשליחות הזאת".

העלייה לייטב

"ההתחלה היתה מאד קשה. היו בקבוצה נשים בהריון, תינוקות קטנים, והיה חוס אימים, חמסין שלא נגמר. לא היה חשמל ולא היו מים. הלכנו לעוגה (נחל ייט"ב) עם דליים כדי לטווף פנים ולהתרחץ. ביקשנו שישפצו לנו את הבתים של האיחזות הנח"ל אבל בסוף שיפצו אותם לבד. כעבור חמש שנים מיום הגעתנו היינו מאוזנים תקציבית והפכנו לאחד המושבים הכי מצליחים. בנינו בתים והיום אנחנו 63 משפחות. אמא שלי גרה בקיבוץ והיא מאוד עשירה בצאצאים. יש לה 70 נכדים ונינים, כל שבעת הילדים שלה נשואים וחיים פה. לי יש שלוש בנות וגם הן גרות במושב. זה סיפוק ונחת עצומים לדעת שהגשמו את מה שההורים שלנו חלמו עליו".

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלכם
מבית מקור ראשון

הדבקת מודעות
בבתי הכנסת
ובריכוזים דתיים

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

ביקור נשיא המדינה עזר ויצמן ורעייתו במושב

לא עובדים בשבת

"המקום הראשון היה קיבוץ ייט"ב והביקור שם היה מאד לא מוצלח. האוטו שלנו נתקע בשער ועד שיצאנו משם השעה כבר הייתה שלוש בלילה. זה היה בזמן האינתיפאדה הראשונה ובדרך חזור זרקו עלינו אבנים, היו חסימות ובקושי הצלחנו להגיע הביתה. החלטנו שלכאן אף פעם לא נחזור כי זה מקום מסוכן עם ערבים. ניסינו הרבה יישובים אחרים, ביניהם קיבוץ מיצר שהיה בפירוק. הרעיון נגזר כאשר הבנו שבקיבוץ הזה חובה לעבוד בשבת, כיוון שחמת גדר פעלה בשבת והייתה שייכת לקיבוץ. לא הסכמנו וקבענו שכמו שההורים שלנו לא עבדו בשבת אז גם אנחנו לא נעבוד בשבת. לאחר חיפושים ובדיקות במקומות נוספים התנועה הקיבוצית שלחה אותנו לנגב, לקיבוץ אשלים. הגענו 17 משפחות והצטרפנו ל-7 משפחות שכבר גרו שם. יואל מרשק, אחראי ההתיישבות בתנועה הקיבוצית, החליט שזה לא נכון שיהיו שם רק רוסים כי לא רוצים 'חמולה רוסית' אז הוא הביא 16 משפחות מארגנטינה ועוד 8 ישראליות. ניסו לייצר אינטגרציה בכוח אבל התחילו ריבים. אלו היו שנתיים וחצי של הכשרה מאד מעניינת עד שהבינו שצריך להפריד כוחות והחליטו להעביר את הרוסים למקום אחר".

יואל מרשק פורט על הנימים העדינים

"בסוף חזרנו לייט"ב. הגענו עם נציגי המשפחות לקיבוץ ב"ז בתמוז בחום בלתי נסבל כשחלק מהאנשים צמו. הקיבוץ היה מפורק לגמרי כיון שערביי האזור עקרו דלתות, חלונות, כל מה שיכלו והצמחייה הייתה יבשה. הבנות בקבוצה ראו לאיזו חורבה הגענו ואשתי המרידה את יושבי האוטובוס. הם לא הסכימו לרדת ואני ניסיתי לשכנע שרק ירדו כדי להיות נימוסיים כלפי אנשי הסוכנות, המועצה והתנועה הקיבוצית שטרחו לקבל את פנינו. יואל מרשק התחיל לנאום ודיבר על ההזדמנות המיוחדת שנקרתה בדרכנו לתת למדינה שזקוקה לנו כאן ושאים לא נבוא אנחנו לא שווים את כל

הפכו אותו לנכה והגדירו אותו כלא שפוי. הוא הגיע לבית המשפט על כיסא גלגלים ונשפט לשנה וחצי בכלא. בשנת 1973 הגיע לארץ, התגייס לצבא והיום הוא אדם בריא. אבא שלי נשפט וישב חצי שנה בכלא".

העלייה לארץ

"רוב אנשי הקיבוץ עלו לארץ בשנת 1973. גם אנחנו יכולנו לעלות לארץ אבל אמא של אבא שלי חטפה שיתוק וכיוון שלא יכלה לחתום על מסמך מסוים הקשור לעלייה נאלצנו להישאר ברוסיה עוד 6 שנים, עד פטירתה. ב-1 באפריל 1979 הגענו לישראל. דוד שלי ניסה לארגן מחדש את הקבוצה שהתגבשה ברוסיה, אז הוא הלך לסוכנות אבל אמרו לו שבגיל 40 אי אפשר להקים קיבוץ. הם שאלו אותו 'איפה היית 20 שנה? וקבעו שהוא אינו מתאים. אני הלכתי ללמוד הנדסה. שש וחצי שנים הייתי בצבא קצין טכני בחיל האוויר ופיתחתי מערכות אלקטרו-אופטיות עבור האמריקאים. זו הייתה מחלקה מצינית, אך כשהגעתי לגיל 27 התלבטתי אם להישאר בצבא או לעזוב. הרגשתי שחסר לי משהו בחיים. עוד לא הייתי בקיבוץ וחשבתי שלפחות לכמה חודשים אלך לבדוק מה זה קיבוץ. הלכתי לתנועה הקיבוצית למחלקת קליטה וסיפרתי על עצמי".

"שאלתי אותם האם יתנו לי להקים קיבוץ חדש במידה שאביא 40 משפחות. אמרו לי שלא מקימים קיבוץ חדש אבל אם יש קיבוץ במשבר אפשר לשקם אותו. הלכתי לחברים שלי וכולם צחקו עליי. הם לא הבינו למה הם צריכים את כל זה. אבל מי שמכיר אותי יודע שאני אף פעם לא נשבר. בשנות התשעים הגיעו יהודי רוסיה, הם היו באולפנים ובמרכזי קליטה. הלכתי אליהם, עזרתי להם להיקלט והצגתי בפניהם את הרעיון הקיבוצי. נרשמו 50 משפחות ונקבעה פגישה בנווה אילן. הם טיילו שם, ראו מושב שיתופי ואהבו את הרעיון. החלום שלי להקים קיבוץ מת באותו הרגע אבל השלמתי עם זה. התנועה הקיבוצית אמרה לנו לבדוק 10 מקומות".

קצת על החופש קצת על לגדול

ברור לי ששלושת הסיפורים האלה לא מלמדים רק על הילדים שלי. הם מלמדים על צוות הוראה וחינוך שמרבה את האור על פני החושך. שבחר על מה להדליק אור ולהיכן לכוון את הפרוז'קטור. אני רק לא מבינה למה אני לא כזאת. למה אני יודעת כל הזמן היכן קשה לי עם הילדים, מה נקודות החולשה של כל אחד ועל מה אני אצא מתוסכלת בסוף כל יום. התעודות שהגיעו הזכירו לי את הלקח הזה שוב. התעודה של ילד בית הספר שלי יוצאת מגדר הרגיל. אני הייתי רגילה לצינונים טובים כל חיי, אבל התשבחות החברתיות והמידתיות שהילד הזה קיבל עולות על כל דבר שאי פעם קראתי בתעודות שלי עצמי.

אז אני מנסה. כל יום אני מנסה. מנסה לראות אותם כמו שרואים אותם במסגרות שלהם. נהדרים, חכמים, עוזרים, בעלי מידות נהדרות. יודעת שהרבה יותר קל בחוץ גם להם וגם לי יודעת שבמאמץ משותף מכל לראות את כל זה ועוד הרבה יותר גם בבית. וזה האתגר שלי לחופש הזה - לנסות לראות רק את הטוב ולהביא אותן נהדרים פי כמה למסגרות בשנה הבאה. כי לא יכול להיות שהעצמה מבחוץ תהיה יותר טובה מהעצמה מבית. ואם אני בושתי בכל אסיפות ההורים האלה, כנראה שיש לי מה לתקן.

ועוד דבר, אני בטוחה, פשוט בטוחה שכל ילד שההורים שלו ישמעו עליו כאלה דברים, יתחיל להרגיש יחס שונה מההורים שלו, גם אם זאת לא בדיוק המציאות. הסיבה שבשלה נהיה לי יותר קל עם הילד היא כי אני התחלתי להתנהג אליו אחרת. הוא נשאר אותו ילד שהיה תמיד. אבל אם אני מתנהגת אליו כמו אל הילד הנפלא והמדהים עליו שמעתי באסיפת הורים, ואני לא מפסיקה לספר לו כמה הוא חכם ולנסות להעשיר אותו בסרטונים וספרים שמהם ילמד יותר, אז הוא יתנהג בהתאם. אני יודעת שגישות הוריות שלמות נבנו על סמך ההבנות האלה, אבל אין שיעור טוב יותר מאשר להרגיש את זה עלך הבשר החשוף. ואין בשר חשוף יותר מאשר המקום ההורי שלנו.

חופש מעצים לכולם!

כזה, אפילו הסמכות החינוכית אמרה... התייחסתי ביתר סבלנות לדברים שהפרעו לי בעבר והדגשתי ורוממתי את הדברים אותם שמעתי באסיפת הורים. איכשהו מאותו יום הדברים התחילו להיראות אחרת. כל ההתנהלות השתנתה בזכות מישהי מבחוץ שראתה אותו הרבה הרבה יותר טוב מאיך שראינו אנחנו. ימים ארוכים התביישתי והבטחתי לעצמי שמעתה והלאה תמיד אני אראה את הילד שלי באור החיובי ביותר שאפשר.

והנה הגיעה אסיפת הורים נוספת. הפעם אני יודעת פחות או יותר במה מדובר ובאתי מוכנה לשמוע כמה חכם ומתקדם הילד שלי עם כמה "אבל" נלווים. ושוב אני יושבת מול סמכות חינוכית אחרת ושוב אני שומעת כמה נפלא הילד שלי, ברצף של תשבחות "אבל...?" אני שואלת. כי הרי אני יודעת שבטח הוא מפטפט הרבה, אולי קשה לו עם החברים, וודאי שיש כמה נקודות שצריך להשתפר בהן. "אין אבל" היא אומרת לי. "הכל טוב". "נו", אני אומרת, "זה בסדר, אני יודעת שהוא נפלא, אבל על מה כדאי לעבוד בחופש? מה צריך לחזק? מהן נקודות החולשה שלו?" "כמו כל הילדים כדאי לעבוד על קריאה וכתיבה, אבל באמת שאין אבל" היא מבטיחה לי. "הוא מצוין בזה ומצוין בזה וטוב עם החברים ונהדר עם הצוות. הכל בסדר". ושוב, למרות שבאתי מוכנה, אני מרגישה שוב מבוכה. למה אני לא רואה את הילד שלי ככה?

לאסיפת הורים של הילדה הגעתי בציפייה לשמוע שהיא מתוקה וחמודה. לא ציפיתי לאבל, לא ציפיתי לשמוע דברים מבריקים. בכל זאת היא התינוקת שלנו (למרות שכבר הצטרפה תינוקת נוספת) ואני יודעת שהיא מקסימה לאללה. "וואו איזו בת יש לך!" מחייכת ברוחב לב הגננת. "היא כל כך עוזרת לכולם! כל הורה שמגיע לך היא מתייצבת עם הסנדלים והתיק של הילד ומוסרת להורה. כשהיא רואה ילד בוכה היא ישר דואגת לטפל ולחבק והיא כל כך שותפה בפעילויות של הן בהמון תבונה וחי". שוב נפלת. שוב לא היה לי מושג שלמרות שאני חושבת שהבת שלי נפלאה, אני אפילו לא קרובה לדעת עד כמה.

בחופש הגדול הזה יש לי פריווילגיה - חופשת לידה. זה אומר שאני בבית. כל הזמן. לא מחפשת פתרונות מתחת לשולחן, לא תופרת מסגרת למסגרת, לא מבקשת טובות עד שנמאס לי מעצמי - פשוט בבית. עם הילדים. זה לא תמיד פשוט. לפעמים הרבה יותר קל להגיע אחר הצהריים ולנסות לפצות על עוד יום חופש ללא הורים בנסיעה לפיצרייה קרובה. או לבקש מהאיש להקפיץ את כולם לירושלים ולהיפגש שם על תקן הורים שעושים כף בלבד.

להיות בבית זו מחוייבות. מחוייבות להיות עם הילדים גם כשלא קל. מחוייבות לנסות לתפור מסגרת משותפת הכוללת שגרה עד כמה שניתן לצד יציאות דחופות מהשגרה ולשמור על כולם שפויים בנוסחה הלא שפויה הזאת.

אבל זה גם הזמן שלי להתבונן שוב על ההורות שלנו, שלי. איך היא באה לידי ביטוי מול כל אחד מהילדים, איך אני מרגישה בסוף כל יום או בסוף כל שבוע - כישלון הורי חרוץ או שאני יכולה לתת לעצמי מדבקה על השתפרות וסבלנות מול החבורה העליזה. ולכבוד הפסק זמן הזה אני זכרת בלקח העצום שלמדתי בשנה האחרונה:

זמן אסיפות הורים היה. הגעתי לאסיפת הורים הראשונה כשאני מצפה לשמוע דברים רגילים - ילד חמוד אבל לפעמים משתולל, כך וכך חברתית וכך וכך לימודית. ואני יושבת מול הסמכות המחנכת של הילד שלי ומתביישת. מתביישת כי לא ידעתי כמעט שום דבר שהיא אמרה לי. "הוא מבריק" היא חזרה ואמרה. "פשוט מבריק. כזה ילד מבריק. לא מפספס שום דבר, קולט את הכל. מבריק כבר אמרת?" ואני מהנהנת כי אני יודעת את זה. כלומר, כמעט יודעת את זה. אני יודעת שהוא אוהב לשאול המון שאלות אבל אני גם יודעת שזה עלול לעלות על העצבים. אני יודעת שהוא חכם אבל אף פעם לא חשבתי שמשוהו מיוחד. חכם כמו כולם, לא? "ואת לא מרגישה שהוא קצת תלותי בך?" אני שואלת אותה, כי בבית לפעמים זה יכול להיות מחרפן. היא מסתכלת בי בחומרה: "תלותי? ממש לא. נכון שהוא אוהב לדבר עם מבוגרים ומחפש כל הזמן עם מי לדבר אבל זה רק כי הוא אוהב ללמוד ולאסוף עוד ועוד ידע".

חזרתי הביתה בבובת פנים. זה הילד שהכי מאתגר אותי. לא בגלל משהו מסוים, בגלל כנראה. אבל מריבות כמעט יומיומיות ותסכול הדדי הם מנת חלקן התמידית. מאותו היום בחצי חוסר מודעות התחלנו להסתכל עליו מעט אחרת. הרי הוא חכם

מה יקרה

חנן בן ארי בתלם / ט' באלול 20 באוגוסט

חנן בן ארי במופע קיץ ביישוב תלם בהופעה מלאה. היוצרים הבולטים והחמים כיום במוזיקה הישראלית. בן ארי פתח בקריירת סולו מוזיקלית בהצלחה חסרת תקדים כאשר סינגל הבכורה שלו, 'ממך עד אליי', זכה לאינספור השמעות ברדיו הישראלי, כבש את פלייליסט גלגל"צ ובעקבותיו הוכתר כמביא הבשורה של מוזיקת הסולו-גרוב היהודי. בשעה 19:30. מחיר: 30 ₪. לפרטים והרשמה: 052-3258349

שני | 20 באוגוסט

חנוכת 'מצפה דפנה' בעתניאל / ה' באלול 16 באוגוסט

נוער היישוב עתניאל, השייך לתנועת ההתיישבות אמנה, גייס במימון המונים רבע מיליון ש"ח והקים את מבנה "מצפה דפנה" בעצמו ובעזרת קבוצות נוער מרחבי הארץ. אשר הטקס יערך בהשתתפות שרים, חברי כנסת ואישי ציבור. זהו חלק מפרויקט 'נוער בשבים' אשר במהלך חופשות הקיץ והחגים מקימים אתרי תירות בעתניאל ומחוצה לה ובדרך זו דואג להפעלת בני נוער רבים.

סיום שקיעה על גג העולם בגוש עציון / ב' באלול 13 באוגוסט

טיול עם בית ספר שדה כפר עציון אל מול הנוף המיוחד של פסגת הרי חברון המתנשאים לגובה של כמעט 1,000 מטר מעל פני הים. את הטיול נפתח במצפור האלף ממנו נשקף על הרי ירושלים, הר חברון וירושלים. נמשיך לצעוד בין חלקות עצי הפרי והגפן ונפגוש שרידים ארכיאולוגים של יישוב יהודי קדום. שעת יציאה מחניית בית ספר שדה: 16:00. מחיר: מבוגר 25 ₪, ילד 17 ₪. לפרטים והרשמה: 02-9935133

בית צמוד קרקע קרוב לירושלים

עכשיו בנכב השחר!

שלב א' נחמף - שלב ב' השיווק בעיצומו

דו משפחתי 122 מ"ר
במחיר אטרקטיבי בקהילה דתית לאומית תורנית

₪1,192,000

* צמוד מדר תשומות הבניה 5/18

הצטרפו למשפחות שכבר רכשו בית צמוד קרקע בסטנדרט בניה איכותי המשתלב בנוף קסום, רק 27 דקות מירושלים, בשכונת נוף השחר בנכב השחר ביישוב שיש בו הכל! זוגות צעירים לצד זוגות מבוגרים עם אווירה משפחתית, פעמונים, גנים, בית ספר יסודי, בית כנסת, מקוה, צרכנייה, מרפאה עיניים, ישיבה תיכונית, ישיבה גבוהה, משחקיה, ספרייה, תנועת הנוער "עודא", מגרשי ספורט, אולם שמוחות ועוד, בואו והצטרפו אלינו!

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

בעלות של מיליוני שקלים אשר הוקם בסיוע של משרד התרבות והספורט והטוטו. מדובר במגרש רשמי על פי כללי פיפ"א התאחדות הכדורגל העולמית והא יהווה נקודת משיכה נרחבת לאלפי ילדי המועצה. לכנס גזירת הסרט הגיעו בכירי המשרד ובראשם מפקח מינהל הספורט במחוז ירושלים **שי שטרית**, ראש המועצה **שי אלון** ומנהל המתנ"ס במועצה **יוסי קרסנטי**.

פתיח לצפייה לציון 13 שנים לגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון פתחו יוצרי הסרט העלילתי "זוהר הרקיע", **אליהו בנימין ובני גל**, את הסרט המלא לצפייה ישירה מכל בית **4**. הסרט, שאורכו כ-90 דקות, חושף לראשונה על המסך באופן עלילתי את אימון ההכנה המנטלית-פסיכולוגית אותה נאלצו החיילים לעבור לפני הגירוש. אימון אשר תוכנן בדקדוק על ידי פסיכולוגים בצה"ל ובארץ ואשר לא מעט בזכותו זכתה פקודת הגירוש להצלחה יתירה. בשנת 2012 זכה הסרט בפסטיבל הסרטים הנחשב "קולנוע דרום" באחד מפרסי הקולנוע העלילתי העצמאי. לצפייה ישירה חפשו בגוגל "זוהר הרקיע לצפייה ישירה", או היכנסו ישירות לכתובת: www.zohar-harakia.co.il

ללא מכשול בשבוע שעבר הסתיים אימון של פלוגת הצמ"ח (ציוד מכני הנדסי) של אוגדת יהודה ושומרון. מדובר בשלושה שבועות בהם תרגלו, הוכשרו ונערכו הצוותים מהחטיבות השונות באוגדה ליום פקודה. הצוות מוכשר לכל משימה הנדסית אשר מצריכה שימוש בכלים הנדסיים ומהווה נתבך מרכזי במהלך המבצעי באזור **5**. סגן **איתי גולדשטיין**, סמ"פ צמ"ח איו"ש סיכם את האימון. "מדובר באימון משמעותי אשר אפשר לנו לאמן את מפקדי ומפעילי הכלים הנדסיים בחוד החנית במערכה הבאה בצורה מקצועית ומאתגרת אשר חשפה אותנו לקשיים לדילמות ולמורכבויות שקיימות בשדה הקרב, האימון אפשר לנו להיות מוכנים וחדים יותר."

אצל משפחת עובדיה **1**. השרה **רגב** ביקשה לחזק את המשפחה באבלה הכבד ואמרה שמתיישבי אדם והיישובים הסמוכים, המכונים "עוטף ירושלים", שומרים ומגנים בנופם על ירושלים. כמו כן, השרה **רגב** עמדה מקרוב על מרכיבי הביטחון של היישוב והבטיחה להעביר גם לשר הביטחון ולראש הממשלה את המסר בשינויים הנדרשים.

תומכים בעוטף למעלה מאלף משתתפים הגיעו בשבוע שעבר לעיר אריאל, להפנינג שכולו מפגן תמיכה בתושבי עוטף עזה הסובלים כבר חודשים ארוכים מטרור העיפופים. בהפנינג, שנוהל על ידי עמותת "יחד באריאל" והמרכז הקהילתי "גוונים" בעיר, נמכרו מוצרים של עסקים ותושבי העוטף כמו מטפחות לנשים, מאפים וחלות לשבת ממאפייה בשדרות, פרחים וחמניות ממושב תקומה ועוד. כלל ההכנסות, בסכום של אלפי שקלים, הועברו למען תושבי העוטף **2**.

בעוז קדימה סמינריון הקומונריות השנתי של בני עקיבא נפתח השבוע בעפרה בהשתתפות כ-300 קומונריות מכל רחבי הארץ. במשך כעשרה ימים תתקיים הכשרה מקיפה לקומונריות שצפויות להתחיל בפעילות בסניפים בעוד כשלושה שבועות. במהלך הסמינריון ניתן דגש על תכנים עמוקים ומשמעותיים מחד, ועל הענקת כלים מעשיים מאידך. במהלך הסמינריון מתקיימות עשרות סדנאות והרצאות בנושאים שונים. מזכ"ל בני עקיבא **יאיר שחל**: "כל אחת ואחת מהקומונריות בחרה לשאת בעול החינוך של הדור הבא של מדינת ישראל. הקומונריות מהוות את הסיירת המובחרת של התנועה וצפויות להשפיע ולהוביל שינוי חברתי משמעותי בכל מקום אליו תגענה כבר בעוד שבועות ספורים בעת היכנסן לסניפים."

ליגת העל המועצה המקומית בית אל חנכה בשבוע שעבר מרכז ספורט ייחודי ומרשים

האמריקאים בנוים מושל ארקנסו לשעבר **מייק האקבי** סייר יחד עם יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורני**, ראש מועצה מקומית אפרת וראש אגף החוץ במועצת יש"ע **עודד רביבי** ויו"ר ארגון National Council of Young Israel ד"ר **ג'ו פרייגר** באפרת והשתתף בבניית שכונה כמסר לעידוד ההתיישבות הישראלית ביהודה ושומרון. **רביבי** קיבל את פני האורחים, ערך להם סיור ברחבי אפרת ודיבר על ייחודו הגיאוגרפי של היישוב. **האקבי** אמר באירוע: "בכל ביקור אני נדהם לראות את הבנייה ההתקדמות וההתפתחות בישראל. מה שנבנה כאן זה גשר לשלום ראינו בעינינו עשרות אלפי פלסטינים באים לעבוד כאן ומקבלים משכורת ראויה. כאן הם מקבלים תנאים טובים יותר מאשר אם היו עובדים ברשות הפלסטינית. כאן יש חירות שוויון ודמוקרטיה". **חננאל דורני**: "אנחנו שבנו לארצנו אחרי אלפיים שנה כדי לחיות כאן. נוכל לחיות גם זה לצד זה. כמו שראית את החיים כאן שמטיבים עם כל האוכלוסיות, אני מבקש שתהיה שליח בשמנו ותעביר מסר לנשיא טראמפ שהפיתוח כאן חשוב למען ילדינו, ולמען האזור כולו."

משתתפים בצער שגריר ארה"ב בישראל **דיוויד פרידמן** ערך ביקור נחמדים בבית משפחתו של יותם עובדיה הי"ד שנרצח בפיגוע ביישוב אדם בבנימין. השגריר הגיע יחד עם יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורני**, ראש אגף קשרי חוץ של מועצת יש"ע **עודד רביבי** ומנכ"ל מועצת בנימין **מעוז ביגון**. זו פעם ראשונה בה עורך שגריר ארה"ב ביקור רשמי ביהודה ושומרון ומבקר משפחות נפגעות טרור כמו בכל מקום בארץ. השגריר **פרידמן**: "חשתי שבור לב בראותי את ההשפעה הטרגית של רצח יותם עובדיה - אם צעירה שנתרה לבד לדאוג לשני ילדיה הפעוטם, הורים האבלים על רצח בנם היחיד. אין מילים אשר יכולות לתאר את הרשע והברבריות של מעשה טרור זה". גם שרת התרבות והספורט **מירי רגב** הגיעה בשבוע שעבר לניחום אבלים

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תוקה דגן
תמונות: מירי צחי, אלי סבתי, הלל מאיר, נחמה ספוקווי, דובי ריין, דובר צה"ל
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** Lishka@myesha.org.il
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
 ביהודה ושומרון וחבל עזה
 מועצת היישובים היהודיים
 רמת הגולן 55, ירושלים
 טלפון 02-6211999 פקס 02-6666205
www.myesha.org.il